
[2002-3-RE](#)

CAUSA 2002-3-RE

Número de registre: 91-2002. Recurs d'empara

SENTÈNCIA DEL DIA 5 DE JULIOL DEL 2002

BOPA núm. 53, de l'11 de juliol del 2002

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 3 d'abril del 2002 per la representació processal de les Sres. Carme Alemany Filba i Carolina Borra Alemany, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra els autes de dates 24 de gener i 8 de març del 2002, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció i del dret a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que "vulgui declarar la nul·litat de l'Aute dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia (...) retrotraient les actuacions al moment anterior de dictar-se l'Aute de data 24 de gener d'enguany, a fi d'acordar-ne un altre segons el qual s'estimin les pretensions de les meves mandants (...) és a dir que la Batllia ha de procedir a la convocatòria";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal de data 30 d'abril del 2002;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional de data 9 de maig del 2002, que va admetre a tràmit el recurs d'empara interposat per la representació processal de les Sres. Carme Alemany Filba i Carolina Borra Alemany;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el dia 22 de maig del 2002, per la representació processal del Sr. Alfons Borra Navarro;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el dia 27 de maig del 2002, per la representació processal de les Sres. Carme Alemany Filba i Carolina Borra Alemany;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la representació processal de les recurrents, per la representació processal del Sr. Alfons Borra Navarro i pel Ministeri Fiscal;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Vilanova Trias;

Antecedents

Primer

Amb data 14 de maig del 2001, la Sra. Carolina Borra Alemany, mitjançant un procediment de jurisdicció voluntària, va presentar un escrit en què sol·licitava que el batlle, d'acord amb l'article 34.4 del Reglament de societats mercantils, convoqués la junta general ordinària i a l'ensens extraordinària de la societat Bel Air, SA, i donés audiència prèvia als dos administradors de la societat, el Sr. Alfons Borra Navarro i la Sra. Carme Alemany Filba.

Segon

Amb data 12 de juny del 2001, el batlle va traslladar la petició al Sr. Alfons Borra Navarro i el va

convocar a la celebració de la junta general dels accionistes de la societat Bel Air, SA el dia 2 de juliol del 2001.

Amb data 22 de juny del 2001, el Sr. Alfons Borra Navarro va presentar a la Batllia un escrit, acompanyat dels estatuts de la societat esmentada, en què demanava l'anul·lació de la convocatòria judicial de la junta general ja que els estatuts establien que les divergències entre socis havien de ser sotmeses a arbitratge, amb exclusió de tot altre procediment judicial.

Tercer

Mitjançant aute de data 26 de juny del 2001, el batlle va decidir "deixar sense efecte la convocatòria de la Junta General per no ésser competent aquesta jurisdicció per efectuar dita convocatòria, procedint a l'arxiu de les presents actuacions".

Quart

La Sra. Carolina Borra Alemany va interposar recurs d'apel·lació contra aquest aute perquè s'havia adoptat sense haver-se-li traslladat l'escrit del Sr. Alfons Borra Navarro, sense permetre-li efectuar manifestacions al respecte i perquè la Batllia no podia esmenar les seves actuacions anteriors si no es tramitava un procediment de recurs.

Cinquè

Amb data 7 de juliol del 2001, la Sra. Carolina Borra Alemany juntament amb la Sra. Carme Alemany Filba, van demanar de nou a la Batllia la convocatòria de la junta general de la societat Bel Air, SA en els mateixos termes i pels mateixos motius invocats en la demanda de data 14 de maig esmentada.

Sisè

Amb data 11 de juliol del 2001, el batlle va acordar "no donar lloc a la petició (...) procedint-se a l'arxiu del present expedient de jurisdicció voluntària".

Setè

Les Sres. Carolina Borra Alemany i Carme Alemany Filba van presentar un recurs d'apel·lació contra l'aute de data 11 de juliol del 2001, en què al·legaven que res no les impedia demanar la convocatòria esmentada en els mateixos termes i pels mateixos motius invocats en l'escrit de data 14 de maig, "doncs no constitueix cosa jutjada i la petició es pot fer tantes vegades com es vulgui".

Vuitè

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va acumular els dos recursos d'apel·lació i amb data 24 de gener del 2002, va acordar desestimar-los i confirmar els autes de dates 26 de juny i 11 de juliol del 2001 dictats per la Batllia.

Pel que fa a l'aute de data 26 de juny del 2001, la Sala Civil considera que "l'actuació d'ofici de la Sra. Batlle va ser l'escaient tant per la naturalesa mateixa del procediment de jurisdicció voluntària (que exclou la contradicció), com per raó de la matèria (la competència jurisdiccional el Batlle l'ha d'examinar d'ofici)". També afegeix que si es considera "la naturalesa de les divergències existents entre els socis que haurien de tractar-se en la pretesa Junta General segons l'ordre del dia interessat per la sol·licitant, s'ha de concloure amb tota evidència que aquelles qüestions estan sotmeses a la clàusula arbitral".

Pel que fa a l'aute de data 11 de juliol del 2001, la Sala Civil considera que "Certament que no hi ha cosa jutjada ja que no la comporten els expedients de jurisdicció voluntària i pot reproduir-se una petició ja rebutjada anteriorment. Però l'escaient normalment és que una mateixa petició obtingui també la mateixa resolució", en aquest cas el rebuig de la tramitació per la incompetència de la jurisdicció civil.

Novè

Amb data 7 de febrer del 2002, les recurrents van interposar un incident de nul·litat d'actuacions contra l'aute de data 24 de gener del 2002, dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per considerar que havia vulnerat els drets a la defensa, al procés contradictori i a la jurisdicció.

Amb data 8 de març del 2002, la Sala Civil esmentada va desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions.

Desè

Amb data 3 d'abril del 2002, les Sres. Carme Alemany Filba i Carolina Borra Alemany van presentar davant el Tribunal Constitucional, un escrit de recurs d'empara en què al·legaven en primer lloc que “aquesta part no ha pogut contradir els arguments del Sr. Borra, i doncs no se n'ha pogut defensar, amb la qual cosa l'elemental principi del contradictori ha quedat vulnerat. I no purga aquesta vulneració el que a l'inici del procediment d'aquesta, aquesta part va poder expressar la seva argumentació puix la vulneració se situa després en les actuacions que van portar a la decisió, és a dir en aquelles objecte de recurs. El Tribunal Superior en resoldre l'incident de nul·litat rebutja aquest motiu, per quan, segons ell, quan en la jurisdicció graciosa o voluntària hi ha contradicció, deixa de ser voluntària per a convertir-se en contenciosa. Motivació errònia, puix la jurisdicció voluntària no exclou el contradictori”. Per tal de provar el seu argument la representació processal cita un precedent (sentència de data 27 de febrer de 1996, 95-4-RE) i doctrina del dret comparat.

En segon lloc, la representació processal de les recurrents considera que el batlle els hi va negar la tutela judicial pel fet de refusar convocar la junta general dels accionistes i sosté que “la clàusula estatutària no afecta totes les qüestions, i que les preteses “divergències” entre socis de que es tracta no són tals que hagin d'ésser tingudes en compte per afegir o restar res a la convocatòria judicial puix la causa versa únicament sobre allò que és objecte de l'article 34 del Reglament de Societats. En efecte, a partir del moment en què les meves mandants circumscriuen la seva petició de convocatòria a que es convoquin les assemblees ordinàries que –en vulneració frontal de la llei que les declara d'obligada celebració la contrapart no convoca- l'única divergència és aquesta: la de convocar com pretenen les meves mandants –que és legalment obligatori- o la de no convocar com pretén Borra postura que és contrària a la llei”.

La representació processal de les recurrents, també al·lega que no s'ha respectat l'article 33.2 del Reglament de societats mercantils que preveu que la junta ordinària ha de reunir-se com a màxim dins dels sis primers mesos de cada exercici social i afegeix que la convocatòria de la junta “no és matèria de divergència de postures entre les quals els arbitres puguin fer arbitratge, és a dir resoldre diferències. Sinó que l'única sortida possible és que algú obligui a que es compleixi la llei, substituint-se a qui defalleix en complir-la: l'administrador. I això no és el comès ni la funció ni la competència dels arbitres els quals són per a resoldre divergències, no per a compel·lir algú a fer, ni per substituir-se al defallent, donant per via de manament d'autoritat ordre de fer”.

Per acabar la representació processal de les recurrents sol·licita al Tribunal Constitucional que “vulgui declarar la nul·litat de l'Aute dictat per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia (...) retrotraient les actuacions al moment anterior de dictar-se l'Aute de data 24 de gener d'enguany, a

fi d'acordar-ne un altre segons el qual s'estimin les pretensions de les meves mandants (...) és a dir que la Batllia ha de procedir a la convocatòria”.

Onzè

Amb data 30 d'abril del 2002, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què considerava que “de l'examen de les actuacions, especialment de la lectura de les resolucions impugnades i dels cossos dels escrits presentats per les avui recurrents en empara, d'interposició dels diferents recursos establerts a la Llei que les motivaren, es desprèn que en el marc dels procediments de jurisdicció voluntària amb núm. Registre J-162-7/01 i J-217-6/01, es respectà el principi contradictori, tota vegada que formulada la petició per les persones que l'instaven, davant de l'oposició mostrada per un dels intervenents en el procés, l'Hble. Batlle decidí deixar sense efecte la convocatòria de la junta general de la Societat per no ésser competent per a practicar-la”.

El Ministeri Fiscal afegeix que les recurrents es confonen amb la doctrina del Tribunal Constitucional en la causa 95-4-RE, ja que “ha pogut fer ús dels recursos legalment establerts, possibilitant-se-li el dret d'al·legació i per tant de defensa, i havent-se-li donat extensa motivació en fets i dret en la denegació de les seves pretensions, no podent comportar el dret a la jurisdicció una identitat amb el dret a obtenir una resposta conforme a les pretensions de la part”.

Per acabar el Ministeri Fiscal recorda que la interpretació de la legalitat ordinària i de les normes de procediment estan reservades per natura als tribunals ordinaris i com que el Tribunal Constitucional no és una tercera instància de naturalesa cassacional o de revisió de les decisions sobre dret processal i positiu ordinari dels tribunals ordinaris, demana la inadmissió a tràmit del recurs d'empara perquè les pretensions de les recurrents estan mancades de contingut constitucional.

Dotzè

Mitjançant aute de data 9 de maig del 2002, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit el recurs d'empara 2002-3-RE i mitjançant providència de la mateixa data, es va trametre la causa a les parts perquè formulessin les al·legacions corresponents.

Tretzè

Amb data 22 de maig del 2002, la representació processal del Sr. Alfons Borra Navarro va presentar davant el Tribunal Constitucional un escrit d'al·legacions mitjançant el qual manifestava que "En la jurisdicció voluntària no s'atribueixen drets ni se'n retiren; i quan la Batllia va desconvocar l'Assemblea, en res afectava el patrimoni jurídic de ningú, car **no es decidia si la senyoreta Carolina Borra té o no té dret a què es celebri l'Assemblea, sinó simplement que el procediment escollit per ella no era l'adequat**". I que tant la Batllia com el Tribunal Superior de Justícia no deien pas que no s'havien de celebrar assemblees generals d'accionistes de la societat Bel Air, SA, sinó que declaraven, en les seves decisions, que no era procedent la convocatòria judicial de l'assemblea general ja que existia una clàusula arbitral estatutària que remetia les parts al procediment arbitral en cas de conflictes entre els accionistes.

També manifestava que "Respecte a la interpretació de l'abast i extensió de la clàusula arbitral continguda en els estatuts de la societat Bel Air, SA, o de les accions i procediments que deriven del Reglament de Societats, són competència de la jurisdicció ordinària. I la jurisdicció ordinària ha efectuat una anàlisi de la qüestió i ha conclòs que és perfectament ajustada a la legalitat ordinària, i al dret constitucional a la jurisdicció, la submissió voluntària dels socis a l'arbitratge". Per consegüent, ni el dret a la defensa ni el dret a la jurisdicció de les recurrents han estat vulnerats ja que "la resolució d'aquells Tribunals no lesiona cap valor constitucional".

Així doncs, la representació processal del Sr. Alfons Borra Navarro demana al Tribunal Constitucional que desestimi en tots els seus extrems el recurs d'empara esmentat i que imposi el pagament de les costes a les recurrents.

Catorzè

Amb data 27 de maig del 2002, la representació processal de les Sres. Carme Alemany Filba i Carolina Borra Alemany va presentar davant el Tribunal Constitucional un escrit d'al·legacions en el qual discrepava amb les manifestacions formulades pel Ministeri Fiscal en el seu informe i insistia sobre el fet que el principi del contradictori va ser vulnerat en el moment en què la batlle no va donar trasllat a aquesta part de l'escrit del Sr. Alfons Borra Navarro oposant-se a la convocatòria de la junta general ordinària de la societat Bel Air, SA.

I afegeix que el Ministeri Fiscal no pot considerar que les pretensions de les recurrents estan mancades de contingut constitucional perquè segons la jurisprudència reiterada del Tribunal Constitucional (i cita la sentència de data 12 de maig del 2000, 2000-2 i 4-RE), l'Administració de Justícia ha de respectar els límits fixats per la mateixa Constitució, la qual cosa no fa en el present cas i per tant vulnera el dret a la jurisdicció de les recurrents.

I per acabar, la representació processal de les recurrents demana al Tribunal Constitucional que “vulgui resoldre en el sentit interessat en el recurs d’empara interposat”.

Quinzè

Amb dates 17 de juny del 2002, el Ministeri Fiscal, 19 de juny del 2002, la representació processal de les Sres. Carme Alemany Filba i Carolina Borra Alemany i 26 de juny del 2002, la representació processal del Sr. Alfons Borra Navarro, van formular escrits de conclusions en què reiteren substancialment tot allò que fou al·legat i argumentat en els escrits precedents presentats davant del Tribunal Constitucional.

Fonaments jurídics

Primer

Aquest Tribunal Constitucional s’ha de pronunciar únicament sobre el fet de si alguna de les intervencions judicials produïdes en el decurs de la causa a quo pot haver vulnerat objectivament el contingut material de l’article 10 de la Constitució. Pel fet de tractar-se, aparentment, d’un cas de jurisdicció voluntària, hem d’analitzar les normes jurídiques aplicables, i en concret el sentit de la jurisdicció voluntària **tenint en compte la Constitució**.

Segon

La norma jurídica exigible i d’aplicació ineludible en aquest cas és el Reglament de societats mercantils aprovat pel Consell General en la sessió del 19 de maig de 1983. La data ens indica que és una norma preconstitucional, però això per si mateix no la fa contrària a la Constitució. Tanmateix hem de veure com i de quina manera aquest fet afecta aquest recurs d’empara.

D’aquesta forma es planteja un primer objecte del recurs d’empara que és el de la subjecció dels batlles i tribunals a allò que es disposa en la llei i si aquesta subjecció permet al Tribunal Constitucional enjudiciar el grau en què, en aquest cas, aquesta subjecció ha estat tinguda en compte. I d’acord amb la jurisprudència establerta, el Tribunal Constitucional és competent en dos supòsits: si la decisió de l’òrgan judicial ha estat adoptada sense motivació i si és arbitrària.

Dins aquesta línia de raonament, el redactat de l'article 33 del Reglament esmentat no és implícit ni ambigu, i en concret el seu apartat 2 té caràcter preceptiu: "La Junta General Ordinària **es reunirà** en el període estatutàriament previst i, com a màxim, dins dels sis primers mesos de cada exercici social". Igualment, és preceptiu l'article 34.3, quan diu: "Els Administradors podran convocar la Junta General Extraordinària d'accionistes sempre que ho creguin convenient als interessos socials. Hauran de, així mateix, convocar-la, quan ho sol·liciti un nombre de socis que representi, almenys, la dècima part del capital desembossat, expressant en la sol·licitud els assumptes a tractar en la Junta. En aquest cas, els Administradors hauran de cursar la convocatòria amb l'antelació necessària perquè la Junta es reuneixi dintre dels 30 dies següents a la data en què els accionistes sol·licitaren la reunió, tenint en compte de que, entre la data de la convocatòria i la de la reunió, s'haurà d'observar el termini previst al paràgraf anterior d'aquest article", i en particular és preceptiva la disposició de convocar-la si el nombre de socis que ho sol·liciten és suficient, en els termes previstos per aquest article del Reglament.

I finalment, l'article 34.4 obliga preceptivament el batlle a convocar la junta ordinària o extraordinària en el termini d'un mes en uns termes que no admeten cap dubte: "En el cas que els Administradors no convoquessin les Juntes Generals en la forma i terminis previstos estatutàriament o, en defecte de previsió estatutària específica, en el present Reglament, qualsevol dels batlles, a petició de dos o més accionistes que representi el 10% del capital desembossat, en els casos de Junta Extraordinària, farà la convocatòria en el termini d'un mes, prèvia audiència dels Administradors. Podrà incloure en l'ordre del dia la deliberació sobre revocació anticipada del càrrec dels que s'hagin negat a convocar-la".

En el text d'una llei, el temps verbal imperatiu, quan es refereix a una disposició que està en la norma, estableix una obligació explícita, i no deixa a l'òrgan, persona o persones que l'han de prendre, un marge de decisió discrecional o basada en criteris d'oportunitat, excepte en casos en què hi hagi defecte de forma o manquin alguns dels requisits formals exigibles.

Quart

En aquest cas, si el batlle ha verificat efectivament que no s'han complert les disposicions del Reglament de societats mercantils pel que fa a la convocatòria de la junta general ordinària, i si s'han complert els requisits de representativitat exigits per l'article 34.3 en relació amb els socis que demanen la reunió de la junta extraordinària, el batlle es troba davant d'una situació que no és interpretable per part d'uns o d'altres membres de la societat afectada. El batlle hauria d'haver comprovat senzillament que no s'han complert les disposicions de la norma jurídica que legalment regeix les activitats de les societats mercantils, i de passada tampoc les dels estatuts de la societat afectada, Bel Air, SA, que tot i ser anteriors a la Constitució estan sotmesos a la norma jurídica

citada, i que per via de conseqüència queden sotmesos a la clàusula general de protecció jurisdiccional que ofereix l'article 10 de la Constitució.

No obstant això, res no permet afirmar que aquest Tribunal és competent per revisar la interpretació judicial, fins i tot en el supòsit que, efectivament, el batlle no hagués realitzat les comprovacions indicades i no s'hagués pronunciat d'acord amb el que, en un recurs davant la jurisdicció ordinària, es pogués entendre com a conforme amb la legalitat. Perquè com ja s'ha indicat en diverses sentències anteriors, no correspon al Tribunal Constitucional el control de la interpretació de la legalitat.

Cinquè

En aquest sentit, tant el Ministeri Fiscal, en el seu informe, com el Tribunal Superior de Justícia, en els autes de dates 24 de gener i 8 de març del 2002, estan fonamentats en la convicció que l'actuació del batlle és correcta perquè l'objecte de desacord entre les parts societàries era subjecte a la jurisdicció voluntària, i per via de conseqüència la disposició de renúncia a qualsevol altra via jurisdiccional que implica la jurisdicció voluntària era totalment aplicable. A partir del moment que es produeix algun tipus d'oposició o de contradicció en la via jurisdiccional voluntària, aquesta, de manera conforme amb les exigències constitucionals, ha de respondre als principis de contradicció i defensa. És a dir, la jurisdicció voluntària, amb caràcter general està limitada per l'absència de contradicció, perquè a partir del moment en què intervé la figura del batlle, si la seva decisió és recurrible, es converteix en contenciosa i per tant, des de l'inici mateix del contenciós han d'oferir-se a les parts igualtat d'armes i capacitat de defensa: i així és com hem d'entendre la jurisdicció voluntària d'acord amb el contingut de l'article 10 de la Constitució. Així doncs, la jurisdicció voluntària no pot ser inserida en una clàusula de manera genèrica i il·limitada, basada en el fet que qualsevol aspecte, activitat o disposició dels estatuts d'una societat siguin opinables o interpretables per les parts, de manera que quan sorgeix un conflicte, legalment regulat (com és el cas de la convocatòria obligatòria), aquest tipus de jurisdicció desaparegui i, a la vegada, desaparegui també qualsevol tipus de protecció judicial. Més que més, com ja s'ha indicat, quan l'incompliment dels estatuts de la societat Bel Air, SA, pel que fa a la convocatòria de les juntes ordinària i extraordinària, és també una vulneració del Reglament de societats mercantils.

Sisè

La decisió del batlle de data 12 de juny del 2001 de traslladar al Sr. Alfons Borra Navarro la petició de reunió de les juntes ordinària i extraordinària s'ajusta a les normes aplicables. L'aute de data 26 de juny del 2001 mitjançant el qual el batlle decideix "deixar sense efecte la convocatòria de la Junta General per no ser competent aquesta jurisdicció per efectuar dita convocatòria" i arxivar les actuacions, vulnera l'article 10 de la Constitució perquè deixa en indefensió els primers demandants. En efecte, aquesta resolució del batlle, confirmada ulteriorment per les decisions successives del

batlle i del Tribunal Superior de Justícia, a més de convertir en divergències o diferències d'interpretació entre socis disposicions normatives imperatives i no discrecionals, produeix una vulneració de la clàusula de protecció jurisdiccional de l'article 10 de la Constitució perquè va impedir que els demandants de la convocatòria de la junta general poguessin defensar el seu dret davant la jurisdicció mateixa i, encara que ho van realitzar amb posterioritat davant el Tribunal Superior de Justícia, se'ls va impedir fer-ho en la via adequada, és a dir, en una via processal contradictòria i amb igualtat d'armes.

Per aquest motiu, d'una banda, aquesta decisió introdueix inseguretat jurídica; d'altra banda, es donaria per bona una de les argumentacions de la part defenent quan manifesta que no s'oposa **en general** a la convocatòria de juntes ordinària o extraordinària, però **sí a aquesta** petició de convocatòria **en concret**, amb motiu d'uns eventuais desacords sobre el contingut de l'ordre del dia, que s'han de sotmetre a la jurisdicció voluntària, i que per tant quedarien exclosos de qualsevol altre procediment judicial. Per via de conseqüència, en qualsevol societat els estatuts de la qual continguin la clàusula esmentada, el o els administradors es podrien oposar sempre a les convocatòries de junta al·legant desacords o divergències sobre l'ordre del dia. Els articles 32.2 i 34.3 del Reglament de societats mercantils no atorguen als administradors aquest privilegi, ans al contrari, els obliguen a acceptar la convocatòria imperativament. Aquesta és una interpretació de legalitat ordinària, que posa de manifest que aquest no era el camp on s'havia de plantejar el conflicte (jurisdicció voluntària) sinó que, convertida aquesta en contenciosa, hagués hagut d'obrir-se el procés contradictori corresponent amb la notificació a les parts de la nova situació processal. No ha estat així, i una d'elles -tancada la qüestió com a inserida en un procediment de jurisdicció voluntària- ha quedat desproveïda de mitjans de defensa.

Si l'article 45 e) dels estatuts de la societat Bel Air, SA fos interpretable en el sentit que argumenta la part defenent, s'ha de poder considerar l'aplicació directa del Reglament de societats, que com s'ha vist, les seves disposicions són imperatives i no permeten interpretacions en base a criteris d'oportunitat pel que fa al nucli central del present recurs d'empara. De fet, l'article 34.4 del Reglament de societats esmentat fou redactat precisament per aplicar-se en una hipòtesi com aquesta.

En conclusió, la qüestió que el batlle havia de resoldre no versava sobre l'abast de la jurisdicció voluntària, sinó sobre l'aplicació d'una disposició normativa, fet que ha comportat la vulneració de l'article 10 de la Constitució per part de l'aute de data 26 de juny del 2001.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

Estimar el recurs d'empara 2002-3-RE, interposat per la representació processal de les Sres. Carme Alemany Filba i Carolina Borra Alemany contra els autes de dates 24 de gener i 8 de març del 2002, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Anul·lar els autes de dates 24 de gener i 8 de març del 2002, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i l'aute de data 26 de juny del 2001, dictat per la Batllia, i retrotreure les actuacions al moment immediatament anterior al pronunciament d'aquest darrer aute, de tal manera que de persistir els desacords entre les parts l'actuació judicial els hi garanteixi els drets de defensa i contradicció.

Tercer

Publicar la present sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a les representacions processals de les Sres. Carme Alemany Filba i Carolina Borra Alemany i del Sr. Alfons Borra Navarro, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 5 de juliol del 2002.

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

President

Vicepresident

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

Magistrat

Magistrat